

hvilket jeg meget godt kan begribe, da der der ikke er overdreven megen Betsæftigelse for Diebliffet. Men, naar den er saavidt, at den kan komme frem der, saa har jeg allerede sagt, hvilken Vej man kunde gaae; Forslagsstilleren vilde vist være villig til at tage den tilbage her, og vi være da virkelig komne et Skridt fremad. Det er blevet nævnt, at det er en nogle og trestubstyveaarig Sag, som tynger paa os, og den sidste Taler gjorde opmærksom paa, at den nuværende bundne Handel maatte i et Aar fortsætte sin Forretning som Frihandelen. Dersom han havde sagt, at Regjeringen i eet eller maaskee to Aar maatte være fattet paa at holde en Forretning der tilstede med Livets vigtigste Fornødenheder, navnlig Kornvarer, for at der i paakommende Tilfælde ikke skulde indtræde Trang, saa troer jeg, han havde havt fuldkommen Ret, og, dersom han havde sagt, at den nuværende Handel maatte være fattet paa i nogle Maaneder, maaskee endog i et halvt Aar, at kunne modtage og forhandle særøeste Været, saa troer jeg ogsaa, han havde havt Ret; men udover en saadan snever Begrændsning troer jeg ikke, man bør gaae; thi jeg er ganske overbevist om, at saalænge der er en saadan Handel tilbage, indstille Concurrenterne sig vanskelig, og de ville aldeles ikke indstille sig, naar alle disse kunstige Forholdsregler skulde tages, og naar der skulde gjøres denne besynderlige Sondring mellem faste og løse Handlende. Det skal netop være disse løse Handlende, der skulle begynde at afløse den nuværende bundne Handel, og det er ogsaa indelig, naar man seer dette Lovforslag og alle de Forhandlinger, som binde sig dertil, at det, der har skabt Vanskelighederne, det er Erkjendelsen af, at man maa finde Indtægtskilder paa Færøerne for at bære de med det særøeste administrative Liv forbundne Udgifter. Der vil Regjeringen atter have Noget at gjøre; Staten maa blive ved nogle Aar at bære Hovedbyrden af de administrative Udgifter og holde en Amtmand paa Færøerne, saalænge indtil Færingerne kan komme saavidt, at de kan besto og vælge deres egen Amtmand under Regjeringens Control. Saalænge vi i maae levere en Amtmand, saa skyldes vi ogsaa at holde ham; saasnart de kunne vælge deres egen Amtmand, saa bør de ogsaa

kunne holde ham. I dette er der ogsaa et „Levebrod“, men vi skulle ikke paatvinge Færingerne kostbare Levebrod. Deres Forhold ere af en langt simplere Natur, og de blive meget vanskelige at fatte for en Mænd, som kommer herfra, medens de ere ligesaa simple at forstaae for en Færinger, som for en Bønde paa Amager at handle med Kaal. Det er slet ikke vanskeligt; der er slet ingen Been i alle disse Sager. Jeg troer derfor ei heller, at man idetmindste ikke for let skal gaae ind paa disse høist besynderlige Optræningsmidler, som ere komne ind i denne Lov, og heller ikke at man skal gaae løs paa at moralisere for Færingerne paa den Maade, vi have moraliseret for Bornholmerne. Vi have nemlig villet gjøre Bornholmerne nøgterne ved at lade dem betale Brændevinet dyrt, og her kommer samme Trang frem. Der er jo Afholdenhedselskaber. Kunde Afholdenhedselskaberne ikke faae Folk til at drikke Theevand istedetfor Brændevin med moraliske Midler, saa naae de det ikke ved alle den Slags Midler; — bagved sikker dog kun en Maade til at faae Penge i Lommen. Det er en Blanding af moraliske Bestræbelser og Optræningsmidler, som forvirre begge Dele; det bliver en slet Optræning; thi den fører til Smugleri, og det bliver en slet Moralitet; thi Folk drikke det indsmuglede Brændevin for at beruse sig og glemme den begaaede Misgjerning. Derfor, medens jeg meget raader til at tage dette Forslag under alvorlig Behandling og bringe det saa hurtigt frem, som muligt, saa beder jeg paa det Indstændigste den ærede Indenrigsminister at frigjøre sig fra alle „sagkyndige“ Mænd og sætte sin virkelig hyperlige Sagkundskab i Forbindelse med Udvalgets sagkyndige Mænd, for paa den Maade at bringe et Forslag tilveie.

M. Winther: Naar den ærede Minister har yttret, at han ikke for Diebliffet seer sig istand til at udtale sig bestemt om mit Lovforslag, da kunde jeg maaskee finde det ganske naturligt; men naar han dertil soier, at han ikke kan det, førend han har faaet Bekæntning fra nogle med Forholdene bekendte Mænd, saa er det mig aldeles ubegribeligt. Jeg maa beklage dette i allerhøieste Grad og forsaavidt